

A Fővárosi Ítéltábla a Satori és Lutter Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Satori Anna ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Kussinszky és Juhász Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Juhász Zoltán Tamás pártfogó ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe, tartózkodási helye: I.rendű alperes címe) alperes ellen jóhírnév megsértése miatt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. február 19. napján kelt 21.P.20.940/2014/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 6., 9. és 26. sorszám alatt sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekinti, a keresetet elbíráló részében azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes az elégtételadást célzó nyilatkozatát a Budapest Környéki Törvényszék 21.P.20.940/2014/5. számú, a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.076/2016/4. számú részítélete folytán jogerőre emelkedett részítéletében foglaltak alapján köteles elektronikus levélben megküldeni; a viszontkereset vonatkozásában hatályon kívül helyezi, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Kötelezi az alperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg a felperesnek 20.000 (Húszezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget, a hatályon kívül helyezett rendelkezés tekintetében a felperes fellebbezési eljárási költségét 50.000 (Ötvenezer) forint plusz áfa összegben állapítja meg azzal, hogy annak viseléséről az elsőfokú bíróság határoz.

Az alperes képviselőjét ellátó Kussinszky és Juhász Ügyvédi Iroda (fél címe 1) pártfogó ügyvédi díját teljes egészében az állam viseli.

Ez ellen a részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes megbízásából az ... feladata a felperes áramszolgáltató tevékenysége során az ügyfelekkel való kapcsolattartás, a panaszok és a vitás ügyek kezelése. A felperes a villamosenergiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény 42. § (2) bekezdése, valamint az Egyetemes Szolgáltatói Üzletszabályzata 14.3.1. pontja alapján elektronikus ügyfélszolgálatot is üzemeltet, melyen keresztül a fogyasztóktól érkezett panaszok, bejelentések elintézhetőek. A Magyar Energia Hivatal 2008. évben a felperesnél vizsgálatot folytatott, amelynek eredményeként a 2009.

március 31. napján kelt 116/2009. számú határozatában megállapította, hogy a felperesnek 2007. évben többlet-kereskedelmi árrése keletkezett a jogszabályokban előírt árréshez képest. A többlet-kereskedelmi árrés felhasználására vonatkozóan a Magyar Energia Hivatal jogosult rendelkezni, ennek megfelelően a 116/2009. számú határozatában kötelezően előírta a felperes részére, hogy a többlet 60%-át írja jóvá a szolgáltatási területén felhasználási hellyel rendelkező felhasználóknak a szolgáltatói folyószámlájukon vagy áramszámlájukon, míg a 40%-át valamely rászoruló lakossági villamos energia fogyasztókat támogató alapítvány számlájára köteles befizetni 2009. július 31. napjáig. A Magyar Energia Hivatal 2009. július 6. napján kelt 428/2009. számú határozatával módosította a 116/2009. számú határozatát, és előírta a felperesnek, hogy a többlet 60%-át a krízishelyzetbe került személyek támogatásáról szóló 136/2009. (VI. 24.) Korm. rendeletben meghatározott támogatás céljára elkülönített előirányzat javára közérdekű kötelezettségvállalásként köteles befizetni, míg a 40%-át valamely, a rászoruló lakossági villamos energia fogyasztókat támogató alapítvány, illetve kiemelten közhasznú társadalmi szervezet számlájára köteles befizetni 2009. július 31. napjáig. A felperes a módosított határozat alapján nem volt jogosult a többletet a fogyasztóknak visszafizetni.

Az alperes a felperes felhasználója, fogyasztója. Az alperes a felperes felé, valamint az ... felé több alkalommal panasszal, bejelentéssel élt az elektronikus ügyfélszolgálaton keresztül az ... e-mail címről, esetenként a felperes által adott azonosítószám megadása mellett. Panaszait, bejelentéseit nemcsak a felperesnek, valamint az ...-nek küldte meg, hanem számos más magyar és külföldi címzettnek is. Az elektronikus levelek tárgya a legtöbb esetben az alperesnek a felperes által a 2008. év végi elszámolás alapján kimutatott számlatartozása, a felperesnek az alperes által vélt túlszámlázása, valamint a többlet kereskedelmi árrésből a fogyasztóknak történő visszafizetés követelése volt. A felperes az alperes panaszaira, kérelmeire elektronikus úton reagált, több alkalommal tájékoztatta az alperest, hogy a számlatartozása miből tevődik össze, részletes kimutatást küldött az alperesnek, részletfizetést engedélyezett, valamint tájékoztatta, hogy a Magyar Energia Hivatal határozata alapján nem jogosult jóváírni a többletet a fogyasztóknak, hanem ún. krízisalapba köteles befizetni azt. Az alperes a felperesnek 2010. május 3. napján küldött elektronikus levelében a következőket írta:

„Továbbra sem érkezett meg Önöktől a tőlem szándékosan ellopott pénz és annak kamatai! Ennek már 1 éve! Mikor hajlandók végre kifizetni a tartozásukat? Önök miért nem tesznek eleget a fizetési kötelezettségeiknek?”

Az alperes 2010. május 12. napján többek között a felperesnek a következő tartalommal elektronikus levelet küldött:

„Tárgy: ... SIKKASZTÁS kormányzati felhatalmazással!

Az ... túlszámlázás folytán, az állampolgárok pénzét ellopva, azt egy „ál”-alapba helyezve elsikkassza, és emellett minden hónapban túlszámláz! Teszi mindezt a Magyar Energia Hivatal és a teljes politikai elit háttértámogatásával.

Vajon az ..., az ... és a német hatóságok is részt vesznek ebben? Mit csinálnak az 1 éve kérdéses összeggel???

Miért nem reagálnak a levelekre?? Miért fenyegetőznek, ahelyett, hogy az 1 éve meglevő tartozásukat kiegyenlítenék a miattuk válságba került állampolgárokat??? Kit kell perelni??? Az államot?

(...) Ezúton utasítom a tisztelt ...t és Magyar Energiahivatalt, hogy az 1 éve ellopott pénzt, kamatokkal együtt, 8 napon belül utalja vissza!!! Ezen kívül, a továbbiakban, a korábban jelzettek szerint, az elektromos áramot, reális, nem túlszámlázott áron értékesítse!!! a következő számlákat és hátralékot, amit Önök halmoztak fel a sikkasztásaikkal és túlszámlázásaikkal, kérem a továbbiakban továbbítsák a Magyar Államkincstár, és a járadékot élvezők részére! A túlszámlázás során felmerült összeget, kamatokkal együtt, kérem visszajuttatni részemre!" Az alperes 2010. június 30. napján többek között a felperes részére az alábbi e-mailt küldte meg:

„Tisztelt ... és kompetens Címzettek!

... azonosító/vevőkód: 21222969/1103400530

2010-06-30

Hivatkozván az egy éve fennálló levelezésünkre, továbbra is mélyen felháborít, hogy immáron az Ombudsman válasza alapján is kötelességük visszaadni a szándékosan ellopott pénzt, ámde mégsem teszik.

Önök- akik megkárosítottak, loptak tőlem és hivatalosan elismerten is tartoznak- azzal fenyegetnek, hogy a szolgáltatást megszüntetik.

Még Önök fenyegetőznek?

Milyen jögon?

Lopnak, majd megfenyegetnek, ha nem lophatnak tovább, akkor kikapcsolják a szolgáltatást. Ha mindenképpen pénzt szeretnének, akkor forduljanak az államhoz, aki - hivatalosan, az Ombudsman által elismerten- rejtett adó formájában az állampolgárok adózott jövedelméből titokban további 60%-ot sikkaszt el a közműszámlákon keresztül.

Hát ezért nem nyilvános és államtitok, hogy mennyibe kerül az áram és mennyit termelnek belőle teljesen ingyen.

Az ...-nek kötelezettsége van felém egyrészt az elismerten túlszámlázásból eredően (amelyet milliárdos politikusok zsebbe utaltak, szociális adományként), másrészt az elmúlt évek folyamán ellopott további több százezer Forint drasztikus túlszámlázásából adódó sikkasztásaik miatt. Ezekkel immár egy éve nem hajlandóak elszámolni és azt visszafizetni."

Levelében az alperes közölte, hogy az ügyészségen feljelentést tett a felperes ellen, valamint azt is, hogy a felperes azt közölte, hogy maga is jogi útra tereli az ügyet. Kifejtette azon álláspontját, hogy a felperes a tájékoztatási kötelezettségét 2009 márciusa óta megszegi, valamint a bírósági döntésig a felperes az áramszolgáltatást nem szüntetheti meg.

Közölte továbbá: „Az az antiszemita eljárásuk is tudomásomra jutott, ha Önöknél a zsidó származású ügyfelük reklamál (például klímára hivatkozik), akkor minden további nélkül törlik a tartozását, adott esetben a számlákat sem küldik tovább, de ha egy gój (nem zsidó) reklamál, akkor annak kizárt, hogy bármit is elengedjenek! Felháborító, hogy ma ehhez az intézményesített antiszemita diszkriminációhoz nyújt segédkezet az állítólagos Magyar Állam és az összes felügyeleti szerv is! Én is élni kívánok a másoknak biztosított jogokkal és kedvezményekkel, egyéb esetben ezért is feljelentem Önöket!

És még egyszer kérem, a több mint egy éve fennálló tartozásukat rendezni. Kérem fentiek szíves tudomásulvételét és a további zaklatásaik mellőzését!

Üdvözlettel:

... "

A felperes végleges keresetében a 2010. május 3-ai, május 12-ei, június 30-ai és július 1-jei alperes által írt elektronikus levelekben tett kijelentések miatt annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, valamint írásbeli elégtétel adásra kötelezését.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadása szerint a károkozó magatartást folytató felperessel levelei megírását megelőzően éveken keresztül hiába volt türelmes, a felperes figyelmeztetés ellenére sem változtatott magatartásán. Állítása szerint figyelembe kell venni a felperes rosszhiszemű magatartását és azt, hogy az alperes anyagi veszteséget kívánt elkerülni levelei megírásával. Előadása szerint 60.000 forintos elszámolási vitája volt a felperessel 2009-től, aki ezt elismerte, azonban a túlfizetett összeget nem fizette vissza. A felperes ellen feljelentést tett, mert olyan információk birtokában volt, amely alapján a felperes kötelezhető arra, hogy minden állampolgár részére kártérítést fizessen a titkos árképzése miatt. Kifogásolta továbbá, hogy az elektromos szolgáltatást kikapcsolták nála, amellyel jelentős kárt okoztak a számára. Ez volt az oka annak, hogy a leveleket megírta. Utalt arra is, hogy a felperes magatartása kimeríti a közérdekű bejelentő üldözése büntetőjogi törvényi tényállását. Levezette álláspontját és számítását a felperes árképzése kapcsán, amely véleménye szerint különböző bűncselekményeket valósít meg. A közüzemi szerződés kapcsán megtámadhatósági és semmiségi okokra, erőfölénnyel visszaélésre hivatkozott.

Az alperes viszontkeresetében 7.553.235.000 forint vagyoni és 6.000.000 forint nem vagyoni kára megtérítésére kérte kötelezni a felperest.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a 2010. május 3. napján küldött elektronikus levelében, amelynek tárgya „Energiaszolgáltatók és az Állam ingatlanokorrupciós - államtitokká nyilvánított- titkos árkartell megállapodása”, valótlanul állította, miszerint: „Továbbra sem érkezett meg Önöktől a tőlem szándékosan ellopott pénz és annak kamatai!";

a 2010. május 12. napján küldött „Így lop ...ország, ..., ...ország a magyaroktól!" tárgyú elektronikus levelében valótlanul állította, miszerint: „Az ... túlszámlázás folytán az állampolgárok pénzét ellopva, azt egy „ál"-alapba helyezve elsikkassza, és emellett minden hónapban túlszámláz.";

a 2010. június 30. napján küldött „.../.../ politikai botrány folytatódik" tárgyú elektronikus levelében valótlanul állította, miszerint: „... kötelességük visszaadni a szándékosan ellopott pénzt, ámde ezt mégsem teszik.",

„Önök- akik megkárosítottak, loptak tőlem és hivatalosan elismerten is tartoznak- azzal fenyegetnek, hogy a szolgáltatást megszüntetik. Még Önök fenyegetőznek? Milyen jogon? Lopnak, majd megfenyegetnek, ha nem lophatnak tovább, akkor kikapcsolják a szolgáltatást.",

„Ha mindenképpen pénzt szeretnének, akkor forduljanak az államhoz, aki hivatalosan, az Ombudsman által elismerten- rejtett adó formájában az

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában a kereset elbírálása kapcsán utalt arra, hogy az alperes leveleiben megfogalmazottak a felperesre nézve negatív tartalmúak, valótlan tényállításokat foglalnak

magukba, valós tényeket hamis színben tüntetnek fel. Az indokolatlan és - a valóság bizonyításának hiányában - valótlán tényállításokat nem menti az a körülmény, hogy a felek között elszámolási vita van, továbbá, hogy az alperes sérelmesnek tartja az áram kikapcsolását. Az elsőfokú bíróság ezért az alperes terhére értékelte az általa állított valóság bizonyíthatatlanságát, a felperes által sérelmezett kijelentéseket valótlannak, a felperes jóhírnevét sértő tényállításoknak tekintette, és ahhoz a felperes által igényelt jogkövetkezményeket fűzte, a tényállítások egy része ugyanis bűncselekmény elkövetését rója a felperes terhére, másrésztől azzal vádolja a felperest, hogy diszkriminatív módon járt el az ügyfeleivel szemben.

A viszontkereset kapcsán úgy foglalt állást, hogy tekintetbe véve azt a körülményt, hogy az alperes azt a perújítási eljárásban terjesztette elő, azt kizárólag ellenkérelemként tudja jelen eljárásban figyelembe venni, perújítási eljárásban a viszontkereset előterjesztése kizárt. Utalt arra is, hogy a viszontkereset előterjesztésének a Pp. 147. § (1) bekezdésében meghatározott feltételei sem állnak fenn.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, az elsőfokú ítéletet kérte részítéletnek tekinteni, és annak megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, az el nem bírált viszontkeresete miatt az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezését kérte, az elsőfokú bíróság ugyanis eljárási szabályt sértett, amikor nem bírálta el az 50.000.000 euró kártérítés és járulékaik erejéig szabályszerűen előterjesztett viszontkeresetét. Kiemelte: amennyiben az elsőfokú bíróságnak a beadványaival kapcsolatban tartalmi kifogása volt, úgy hiánypótlási eljárásban kellett volna azok pótlására felhívnia, az elsőfokú bíróság azonban a hiánypótlási felhívás kibocsátását elmulasztotta. Előadta: nem állított valótlannak tényeket a felperesről, beadványaiban levezette a felperes jogsértő magatartását. A felperes jogsértő eljárására számos könnyen bizonyítható példát tudott volna előterjeszteni, azonban erre az elsőfokú bíróság nem hívta fel, nem hallgatta meg, csak ítéletet hozott felette. Állítása szerint sérült a pártatlanság elve, ugyanis az elsőfokú bíróság a felperes által előadottakat evidenciaként fogadta el, amit az alperes bizonyított, azt irreleváns adatnak tekintette. Utalt arra is, hogy azért nem tudja kétséget kizáróan bizonyítani állításait, mert ellehetetlenült állapotba került azzal, hogy - a beadványaiban korábban leírt módon - két alkalommal is betörték a lakásba, amelynek során az összes, az ügyre vonatkozó bizonyítékot ismeretlen tettesek eltulajdonították. Ebben esetben az alperestől nem várható el a bizonyítás, ugyanis rajta kívül álló, vis maior okból nem tudja ez irányú kötelezettségét teljesíteni. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a részére engedélyezett teljes személyes költségmentességet, a terhére perköltség fizetési kötelezettséget állapított meg. Hivatkozott arra is, hogy a per az Itv. 33. § (2) bekezdésének 31. és 36. pontja szerint teljes illetékmentes, így a pertárgyérték vizsgálata érdektelen, tekintetbe véve, hogy az alperesnek kizárólag a felperes egyenlő elbánás elvét sértő magatartása miatt keletkezett kára.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletének helybenhagyására irányult. Állítása szerint tény, hogy az alperes a per tárgyát képező állítások valóságtartalmát nem

bizonyította, amely kötelezettség alól az sem mentesítheti, ha az általa bizonyítéknak tekintett adathordozókat és egyéb, meg nem nevezett bizonyítékokat elloptak tőle. Az elsőfokú eljárásban a felperes csatolta a felperesnek az alperes által vélt túlszámlázása kapcsán, illetőleg a számlák elszámolása kapcsán keletkezett levelezését, továbbá a releváns Magyar Energia Hivatali határozatokat, amelyek az alperesi állítások valótlanságát önmagában igazolták. Nem felel meg a valóságnak, hogy az alperesi levelek hangvétele csak látszólag rágalmazó, az alperes álláspontjával szemben az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperesi levelekben megfogalmazottak a felperesre nézve negatív tartalmúak, amelyek a felperes jóhírnevét sértik. Az alperes állításával szemben a levelekben nem véleménynyilvánításról van szó, emellett a véleménynyilvánítás sem lehet durva és bántó. Utalt arra is, hogy a felperes az alperes álláspontjával szemben nem minősül közszereplőnek, közszolgáltatói minősége nem jogosítja fel az alperest sem valótlan tényállítások, sem kirívóan negatív értékitélet megfogalmazására. Álláspontja szerint helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes kárigényével kapcsolatban viszontkereset előterjesztésének nincs helye, az alperes kártérítési igénye semmilyen összefüggésben nincs a keresettel.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében felülbírált [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az alperes fellebbezése a keresetet elbíráló döntés kapcsán megalapozatlan, míg a viszontkereset érdemi vizsgálat nélküli elutasítása kapcsán az elsőfokú bíróság ítélete érdemben a következők szerint nem volt felülbírálható.

Az elsőfokú bíróság az előterjesztett kereset elbírálásához szükséges mértékben lefolytatott bizonyítási eljárást követően, a feltárt peradatok alapján helyes tényállást állapított meg, azt ítélezésének alapjául a Fővárosi Ítéltábla elfogadta. Érdemben is helyes az arra alapított döntése. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság keresetnek helyt adó döntése kapcsán részletesen kifejtett jogi álláspontot nem kívánja megismételni, annak helyes indokaira a Pp. 253. § (4) bekezdése alapján csupán visszaüt.

Kifejezetten az alperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel emeli ki, hogy a perbeli levelek megírása idején hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 75. § (1) bekezdése kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A rég. Ptk. 78. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tény állít, híresztel, vagy való tény hamis színben tüntet fel. A jóhírnév védelme azt kívánja biztosítani, hogy a társadalom tagjait a valóságos értékük alapján ítéljék meg, amely úgy érvényesülhet, ha az adott személyről az objektív valóságot kifejező tényállítások, értékelések jelennek meg. A valóságot meghamisító tényállítások, közlések, amelyek hátrányosan befolyásolják a személy társadalom részéről

megnyilvánuló értékelését, jóhírnevet sértenek. A jóhírnév védelme a természetes és jogi személyt egyaránt megilleti.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló peradatok okszerű mérlegelése alapján - az idézett jogszabályi rendelkezések figyelembevételével - megalapozottan következtetett arra, hogy az alperes a sérelmezett kijelentéseket megtette, azok kifejezetten a felperes személyére irányuló konkrét ténytartalmat hordoznak, amelyekkel az alperes megsértette a felperes jóhírnevét, ugyanis valamely közszolgáltatóról azt állítani, hogy az alperestől - és más fogyasztóitól - szándékosan lop pénzt, a túlszámlázásból eredő összegeket elsikkasztja, és a panaszügyintézés során származásuk szerint különbséget tesz ügyfelei között, valóban olyan következtetés levonására alkalmas, hogy a felperes bűncselekményeket követ el, ügyfeleit szándékosan megkárosító üzleti gyakorlatot folytat, ügyfeleivel szemben diszkriminatív. Ezek olyan indokolatlanul sértő megállapítások, amelyek a szabad véleménynyilvánítás kereteit meghaladják, ezért a tényállítás valóságtartalma bizonyításának kötelezettsége - a sajtóhelyreigazítási perekben kialakított és a személyiségvédelem körében is alkalmazott bírói gyakorlat szerint - az alperest terhelte. Az alperes azonban e sérelmezett kijelentések valóságát a saját előadásán, levelein, levezetésén túlmenően, a Pp. 164. § (1) bekezdésében írt módon semmivel nem tudta alátámasztani, ezért a rendelkezésre álló peradatok alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett arra, hogy az alperes a perbeli elektronikus leveleiben foglalt valótlán tények állításával megsértette a felperes jóhírnevét. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor úgy foglalt állást, hogy az alperes érdekkörébe és terhére esik az a körülmény is, hogy az alperes megítélése szerint a perbeli levelekben tett állításai valóságának alátámasztására szolgáló bizonyítékait az otthonába történt betörések során eltulajdonították. Az alperesnek a bizonyítékai eltűnésére tett előadása ugyanakkor alkalmas annak megállapítására, hogy a fellebbezésben tett állításával szemben az alperes tisztában volt azzal, hogy állításai valóságtartalmát bizonyítani tartozik. Az elsőfokú bíróság ugyancsak helyesen utalt arra, az alperes által elkövetett jogszétsértést nem menti az a körülmény sem, hogy a felperes és az alperes között elszámolási vita állt fenn, az alperes sérelmezte az áramszolgáltatás kikapcsolását. Helytállóan foglalt ezért állást az elsőfokú bíróság úgy, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét, a felperes ezért alappal igényelhetette a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés a)-c) pontjaiban szabályozott objektív személyiségvédelmi eszközök alkalmazását.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a kereset tekintetében pervesztes alperest a részére engedélyezett költségmentesség ellenére a felperes perköltségének megfizetésére kötelezte, ugyanis a Pp. 86. § (3) bekezdése értelmében a költségmentesség nem érinti az ellenfél javára megítélt perköltségek megtérítésének kötelezettségét.

Az alperes által előterjesztett, 7.553.235.000 forint vagyoni és 6.000.000 forint nem vagyoni kára megtérítésére irányuló viszontkereset kapcsán a Fővárosi Ítéltábla a következő peradatoknak tulajdonított jelentőséget.

A Fővárosi Ítéltábla a 2014. szeptember 16-án kelt 5.Pkf.25.945/2014/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését - amellyel az elsőfokú bíróság a megengedhetőség körében elutasította az alperesnek a Pest Megyei Bíróság 21.P.24.947/2010/24. számú első fokon jogerőre emelkedett ítélete ellen előterjesztett perújítási kérelmét - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új határozat hozatalára utasította. Határozata jogi indokolásában kifejtette, hogy az alperes a 2012. szeptember 19-ei beadványát perújítási kérelemnek nevezte, de abban alapvetően nem az alapper ténybeli hibáit, hanem azt sérelmezte, hogy nem értesült a vele szemben folyamatban volt eljárásról, így annak során nem állt módjában védekezni. Az alperes által igénybe venni kívánt jogorvoslati eszköz minősítésekor az elsőfokú bíróságnak mindenekelőtt arra kellett volna figyelemmel lennie, hogy az a megelőző eljáráshoz képest mi ellen irányul, mi az amit támad. A megelőző eljárás során a bíróság kézbesítési vélelmet állapított meg, amely megdönthető, és ha a vélelem megdöntése sikeres, az elsőfokú ítélet nem tekinthető jogerősnek, az a jogorvoslati eszköz pedig amely vele szemben igénybe vehető, nem a perújítás. Az elsőfokú bíróság ezért a rendelkezésre álló adatok alapján tévesen minősítette az alperes 2012. szeptember 19-én kelt beadványát perújítási kérelemnek. Hiánypótlási eljárást csak a perújítás tárgyában folytatott le, de az alperes ennek során előterjesztett nyilatkozatai egyértelművé tették, hogy a vele szemben folyamatban volt peres eljárás iratait nem fogadja el kézbesítettnek, az ítélet tekintetében meg kívánja dönteni a kézbesítési vélelmet. Az alperes magát a kézbesítést is vitatta, ezért nyilatkozata nem értelmezhető a Pp. 261. § (1) bekezdése körében, a kézbesítésről való tudomásszerzés ugyanis se nem perújítási ok, se nem a - perújítással élést - gátló ok. Az adott esetben a kézbesítési vélelem megdöntése a Pp. 99/B. §-ának szabályai szerint lehetséges. A másodfokú bíróság utasítása szerint ezért az alperes 2012. szeptember 19-én előterjesztett kérelmét kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelemként kell elbírálni azzal, hogy ezen eljárás keretében kell dönteni a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelemről is [Pp. 99/A. § (6) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság ezt követően a 21.P.24.947/2010/33. számú végzésével az alperes kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmének helyt adott, egyúttal a 2011. november 10-én kelt 24. sorszámú ítéletét, az azt jogerősítő, 2012. február 13-án kelt 27. sorszámú végzését hatályon kívül helyezte. Elrendelte a per tárgyalásának folytatását. Visszavonta a 1400.Vh.3131/2012. számon indult és a Fülöp Szabolcs végrehajtói Iroda előtt 0128.V.2160/2012. számon folyó végrehajtási eljárásban kibocsátott végrehajtási lapot.

Az előzőekben foglaltakra tekintettel az elsőfokú bíróság tévedett amikor az alperes által előterjesztett viszontkeresetet úgy értékelte, hogy az a jelen eljárásban a Pp. 267. § (1) bekezdése és a Pp. 268. §-a alapján nem terjeszthető elő, ugyanis perújítás - a Fővárosi Ítéltábla előzőekben hivatkozott döntése értelmében - nem volt folyamatban, az elsőfokú bíróság a jelen fellebbezéssel támadott ítéletét nem perújítási eljárásban, hanem az alapperben hozta meg.

A Pp. 147. § (1) bekezdése értelmében az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig az alperes a felperes ellen viszontkeresetet indíthat, ha az ekként érvényesíteni kívánt jog a

felperes keresetével azonos vagy azzal összefüggő jogviszonyból ered, vagy ha a viszontkereset tárgyául szolgáló követelés a felperes kereseti követelésével szemben beszámításra alkalmas. A bíróság érdemi tárgyalás nélkül végzéssel elutasíthatja a viszontkeresetet, ha nyilvánvaló, hogy a fél azt azért terjesztette elő késedelmesen, hogy a per befejezését hátráltassa.

A Pp. 213. § (1) bekezdése szerint az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre. Ez a rendelkezési kötelezettség a kereset mellett a viszontkeresetre is kiterjed. A viszontkereset előterjesztésének eljárásjogi következménye, hogy azzal egyidejűleg annak elbírálására a bíróságnak kötelezettsége keletkezik. Az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabályt sértett, amikor a viszontkeresetet nem bírálta el, és kizárólag a kereset tárgyában hozott ítéletet.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a Pp. 145. § (1)-(2) bekezdéseiben foglaltak betartásával kell eljárnia, amennyiben az ügy határozat hozatalára megérett. Ítéleti döntését a Pp. 213. § (1) bekezdésében és a Pp. 215. §-ában foglaltak betartásával kell meghoznia, azaz döntése nem terjedhet túl a viszontkereseti kérelmen, ugyanakkor a viszontkereseti kérelem egészét el kell bírálnia, tekintetbe véve azt is, hogy az alperes viszontkeresete a felperes keresetével összefüggő jogviszonyból ered, ugyanis a felperes azon alperesi állítások miatt kérte jóhírneve megsértésének megállapítását, amelyeket az alperes - állítása szerint - azért tett, mert a felperes a viszontkeresetében megjelölt kártérítést megalapozó jogellenes és felróható magatartást tanúsított.

A kifejtettetekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a felperes keresetét elbíráló rendelkezés tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekintette, és azt - helyes indokaira utalással - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a rendelkező részben írtak szerint, a jogerős ítélet helyes ügyszámát feltüntető pontosítással - helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező alpereseknek a Pp. 86. § (3) bekezdése alapján meg kell térítenie a felperes részére a másodfokú eljárás során a jogi képviselete ellátásával felmerült költségeit. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5)-(6) bekezdései alapján - a 4/A. § (1) bekezdése szerint áfa figyelembevételével - a fellebbezett értékhez igazodóan állapította meg. Az eredménytelen fellebbezés indokolja annak megállapítását, hogy a költségmentes alperes helyett az állam köteles viselni a jogi képviseletét ellátó ügyvéd pártfogó ügyvédi díját [Pp. 87. § (2) bekezdés].

A hatályon kívül helyezett rendelkezést illetően a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján a felperes jogi képviseletével felmerült költséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint a végzett munkával arányosan, a 4/A. § alapján az áfára is figyelemmel csupán megállapította azzal, hogy annak viseléséről az elsőfokú bíróság határoz.

Budapest, 2016.április 8.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s. k.	Dr. Csordás Csilla s. k.
előadó bíró	bíró